

מהמקום שבו ישבו. אבל קיר דק, בגובה מטר אחד, חצץ בינם ובין המוות. החלק התחתון של הקיר, שחלקו העליון כולו זגוגית. עצר את הסיסי הרימון.

הם שכבו מייד על הריצפה, וכך נשארו במשך רבע שעה, דוממים ומפחדים, שוככים בין שכרייהוכוכית. אחרי כן קמו ונמלטו מהמקום. בחדרון הקטן נותרה נעל אחת של גבר, תיק פתוח ומפוזר של אשה, סיפריילימוד מיותמים. ארונות-הכרזל היו פתוחים, ארגוניקרטון רבים היו זרקקים על הריצפה ותוכנם מפוזר, והרבה הרבה שיכרי זגוגיות.

ג'מאל נזאל, שיצא מן הבחינה ועמד אותה שעה באולם-הכניסה, נהרג מרסיס הרימון. אחרים נפצעו מן היריות ומה הסיסיים.

זוהיר ענתי, מורה לערבית, השגיח על תלמידיו שנכחנו באחת הכיתות בקומה השלישית. היריות ופיצוץ הרימון החרידו את השקט של הבחינה. כולם היו בטוחים כי הרוצחים השתלטו על הבניין, וכי הם עולים תוך כדי יריות במדרגות.

פאניקה ובהלה אחזה במורה ובתלמידיו. הם לא היססו פעמיים, עזבו את טופסי הבחינה, את התיקים, הספרים והמחברות וזינקו החוצה מחלונות הקומה השלישית.

זוהיר ענתי מאושפז בבית-החולים בבית-ג'אלה. שתי רגליו שבורות ונתונות בגבס. הוא אינו מסוגל לזוז.

חדשה



ממונטה-קרלו

ב 1' וחצי כצהריים שמעו בני משפחת בצבי בקלקיליה, כמו בכל יום, את החדשות המפורזות בערבית מתחנת-הרדיו של מונטה-קרלו. זוהי התחנה בעלת קהלי-השומעים הגדול

ביותר בעולם הערבי כולו. נאמר כי אירע משהו זועתי במיכללה האיסלאמית בחברון. אחיו של סעד היה מודאג. הוא התקשר לקרוביו בירושלים, כדי לנסות ולברר פרטים נוספים. שום דבר לא היה ודאי. ב-4 וחצי אחר-הצהריים הגיעו לביתם שכנים מן העיירה והודיעו להם, כי אירע הנורא מכל — סעד לא יחזור עוד הביתה.

מאוחר יותר הודיע להם ראשי-המועצה, כי גופתו של סעד נמצאת במכון הפאתולוגי באבו-כביר. בנדודו של סעד נסע לשם לקחת את הגופה.

גם מישפחתו של ג'מאל נזאל, שכנו של סעד, שמעה על האירוע ברדיו מונטה-קרלו. זמן קצר אחרי כן התקשר איתם מר, עיתונאי מאל-שעב, והודיע להם כי ג'מאל נרצח בחברון.

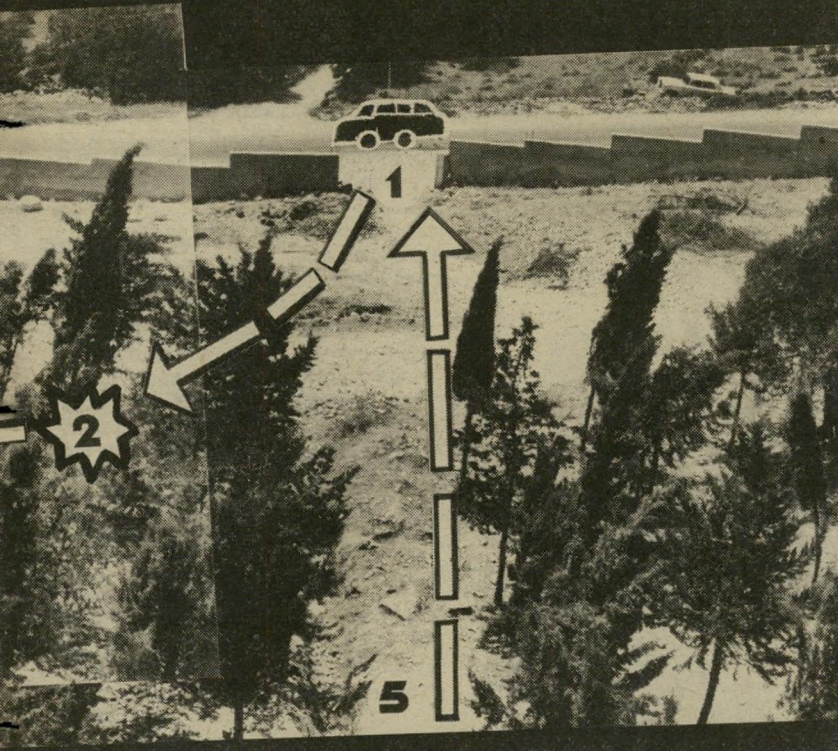
אילהאם ואמה גמרו באותה השעה את ביקורן בבית-החולים הדסה בירושלים, ויצאו ברכבן לשכם. היא ציפתה להגיע כבר הביתה. היה לה חם. היא גם היתה מאוד סקרנית לראות איזו שימלה קנתה בת-דודתה לחתונה.

השעה היתה שעת-צהריים, והמונית יצאה בדרכה צפונה, לכיוון שכם. הנהג הוריד את הנוסעים בכיכר המרכזית, כיכר חוסיין.

אילהאם ואמה שמו לב להתקהלות בכיכר. מייד עם היוודע דבר הרצח בחברון, התאספו באופן ספונטאני כמה צעירים בכיכר המרכזית ויידו אבנים לעבר מכונית ישראלית שחנתה במקום.

אילהאם ואמה התחילו לצעוד לכיוון ביתן, הנמצא בסמיטה קטנה לא הרחק משם. מולן, מן העבר השני של הרחוב, הלכה מרים, עמוסת חבילות. היא גמרה את קנייתיה לחתונת אחיה ובת-דודתה, והתחילה גם היא פוסעת לכיוון ביתה.

מרים זיהתה את אילהאם מעבר לרחוב, קראה בשמה ורצה לקראתה בשימהח.



נתיב הרצח תצלום מן הקומה העליונה של מיבנה המיכללה. החיצים מתארים את המסלול שבו הלכו הרוצחים. 1. הרוצחים הגיעו למקום במכונית פזו 504 לבנה. הם באו מכביש צדדי והעמידו את המכונית ליד השער האחורי של המיכללה. שני הרוצחים יצאו מן המכונית כשראשיהם מכוסים בכופיות. הם ראו את סעד

באותו היום אחר-הצהריים היתה המיכללה של חברון ריקה מאדם. דלתות הברזל הירוקות של הבניין היו נעולות. מבער לחלונות המנופצים נראה ההרס שזרע הרימון בתוך אולם-הכניסה. כיסאות היו מוטלים על הריצפה במישרי האוניברסיטה. קול לא נשמע, ורק הרוח נשבה חרישית בצמרות העצים, שקליעי קלצניקוב היו נעוצים בהם.

קומנדרק צבאי עמד ליד שער-הכניסה המסוגנן. כמה חיילים הסתובבו בחצר בנעללים כברות. על שבילי-הבטון העידו טיפות-הדם עדות

מטח היריות היה קצר. אמה של אילהאם הפנתה את ראשה וראתה פתאום בתה מוטלת לידה על המידרכה, שותתת דם. מטרים ספורים ממנה שכבה על הכביש פצועה מרים, בת-דודתה, כשהחבילות הרבות מפוזרות סביבה.

מרים הספיקה לראות את היורה. זוג מתנחלים שנסעו במכונית בעלת מיספר ישראלי נקלעו לתוך ההתקהלות. הם ספגו מטח אבנים. הגבר יצא מייד מן המכונית והתחיל לירות בנישקו ללא אבחנה לעבר הקהל.

אילהאם היתה ללא רוח-חיים. אמה רצה לכיוון



מבעד לשער האחורי מראה מקום האירוע מן המקום שבו עמדה מכוניתם של הרוצחים. ליד השער האחורי. 1. הפתח שדרכו נכנסו. 2. המקום שבו נרצח הקורבן הראשון. 3. מישטח הבטון שעליו נרצח הקורבן השני. 4. הדרך שבה הלכו הרוצחים אל בניין המיכללה. שם זרקו את הרימון וירו.

אילמת למה שקרה שם רק שעות מעטות קודם לכן. זכוכים עטו על דמו השפוך של סעד, שקרש על האדמה החמה. איש מבין התושבים לא העז להסתובב כאותו יום במקום. כולם הסתגרו בבתיהם והגיפו את תריסי-הברזל.

רשיון-קבורה בעברית

ב ית-החולים הנסיכה עאליה במרכז חברון היה מלא פצועים. חלקם כאלה נפצעו ישירות מן היריות ומרסיסי-הרימון, חלקם נפצעו כאשר קפצו בפחד מן החלונות של הקומות

הבית, כשהיא צועקת לכל עבר: „הרגו את הבת שלי! הבת שלי מתה!“

קרובי-מישפחה, ששמעו את הצעקות, רצו אל הכיכר ולקחו את שתי הבנות אל בית-החולים בשכם. הם גם הזעיקו את שכנם, דוקטור ג'יהאר צאונאללה, לבית-החולים. הוא ניתח את אילהאם המתה והוציא מגופה שני כדורי-רובה.

זמן קצר אחרי-כן נעצר הרופא, ושחרר רק כעבור יומיים. המושל הצבאי אסר על ערבים לנתח גופות של מי שנהרגו בידי יהודים. גופתה של אילהאם נלקחה עלידי חוקרי המיטרה למכון הפאתולוגי באבו-כביר.

על מרכז שכם הוטל מייד עוצר. גם על העיר חברון הוטל עוצר.



טיבות דם שביל הבטון המוביל מחורשת העצים אל פתח הבניין. למעלה משמאל נראה בניין המיכללה מאחורי העצים. כמה שעות אחרי הרצח וגם ביום שלמחרת עדיין נראו על השביל סימני דם במסלול שבו נשאו את גופותיהם של הנרצחים.